

PARAULES DE VIDA

Recuperar la vida eclesial: L'oració en la vida de l'Església

Aquest diumenge, solemnitat de la Santíssima Trinitat, celebrem la Jornada de la vida contemplativa. La vida de les monges i dels monjos, amagada amb Crist en Déu en el silenci dels monestirs, és un tresor per a l'Església. El seu lliurament en favor de tota la humanitat i la seua oració per les necessitats del Poble de Déu són una font de gràcia i de benedicció per al món, que únicament es pot valorar des de la fe. És bo que els cristians no ens oblidem de pregar per aquells que dediquen la vida a resar per nosaltres. És un gest de reconeixement i gratitud.

La seua vocació constitueix un testimoni d'amor radical. En un món que culturalment tendeix a allunyar Déu de l'horitzó de la vida humana, ells són una crida vivent a què el posem en el lloc que li correspon, que no pot ser altre que el centre. Només quan Déu està en el nostre cor i en el cor del món es troben camins per dignificar de debò la humanitat. Els contemplatius també ens recorden que el vertader amor al proïsme és el que no espera res a canvi, el que no cerca reconeixement, recompensa o compensació afectiva. La seua vida orant en favor de la humanitat és un testimoni d'amor gratuït, generós i desinteressat. El

que ells viuen d'una manera radical, ho hem de viure nosaltres en la relació amb Déu i amb els altres.

La seua vida és també una invitació a anar a allò autèntic i no quedar-nos en les aparences. Tots sabem l'important que és la publicitat en la cultura actual. Sembla que el que no es dona a conèixer no existeix. Però en l'afany de publicitat sovint s'oculten motivacions que poden acabar matant l'autenticitat. Qui cerca la veritat de les coses no està obsessionat per donar-se a conèixer, perquè la veritat acaba brillant per ella mateixa. La vocació contemplativa és un testimoni de cerca de

Déu viscuda des de l'autenticitat i amb un desprendiment total, perquè únicament se cerca la veritat. Això és també una lliçó per a tots nosaltres.

L'Església creix de dins cap a fora. El primer és el que Déu fa en el cor dels cristians. Després el que fem nosaltres en les programacions, activitats i compromisos eclesials. Quan l'acció no està fonamentada en la Gràcia, podem caure en un activisme sense sentit. La vida contemplativa és essencial perquè l'Església no acabi convertint-se en una organització buida. En paraules de santa Teresa de l'Infant Jesús, és el cor de l'Església, el membre del cos que possibilita que la vida arribi a tot l'organisme.

A mesura que anem recuperant la normalitat en la societat també s'anirà normalitzant la vida eclesial. Us convido a què no ens limitem a programar activitats. El que hem viscut pot ser una ocasió per aprofundir en l'oració i créixer interiorment. Que els nostres temples siguin de debò espais de pregària i que l'oració ocupe un lloc important en el dia a dia de les nostres parròquies. Només així l'Església es revitalitzarà.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

Recuperar la vida eclesial: La oración en la vida de la Iglesia

Este domingo, solemnitad de la Santísima Trinidad, celebramos la Jornada de la vida contemplativa. La vida de las monjas y de los monjes, escondida con Cristo en Dios en el silencio de los monasterios, es un tesoro para la Iglesia. Su entrega en favor de toda la humanidad y su oración por las necesidades del Pueblo de Dios son una fuente de gracia y de bendición para el mundo, que únicamente se puede valorar desde la fe. Es bueno que los cristianos no nos olvidemos de orar por aquellos que dedican su vida a rezar por nosotros. Es un gesto de reconocimiento y gratitud.

Su vocación constituye un testimonio de amor radical. En un mundo que culturalmente tiende a alejar a Dios del horizonte de la vida humana, ellos son una llamada viviente a que le pongamos en el lugar que le corres-

ponde, que no puede ser otro que el centro. Solo cuando Dios está en nuestro corazón y en el corazón del mundo se encuentran caminos para dignificar de verdad la humanidad. Los contemplativos también nos recuerdan que el verdadero amor al prójimo es el que no espera nada a cambio, el que no busca reconocimiento, recompensa o compensación afectiva. Su vida orante en favor de la humanidad es un testimonio de amor gratuito, generoso y desinteresado. Lo que ellos viven de una manera radical, lo tenemos que vivir nosotros en la relación con Dios y con los otros.

Su vida es también una invitación a ir a lo auténtico y no quedarnos en las apariencias. Todos sabemos lo importante que es la publicitat en la cultura actual. Parece que lo que no se da a conocer no existe. Pero en el

afán de publicitat frecuentemente se ocultan motivaciones que pueden acabar matando la autenticidad. Quien busca la verdad de las cosas no está obsesionado por darse a conocer, porque la verdad acaba brillando por sí misma. La vocación contemplativa es un testimonio de búsqueda de Dios vivida desde la autenticidad y con un desprendimiento total, porque únicamente se busca la verdad. Esto es también una lección para todos nosotros.

La Iglesia crece de dentro hacia fuera. Lo primero es lo que Dios hace en el corazón de los cristianos. Después lo que hacemos nosotros en las programaciones, actividades y compromisos eclesiales. Cuando la acción no está fundamentada en la Gracia, podemos caer en un activismo sin sentido. La vida contemplativa es

esencial para que la Iglesia no acabe convirtiéndose en una organización vacía. En palabras de santa Teresa del Niño Jesús, es el corazón de la Iglesia, el miembro del cuerpo que posibilita que la vida llegue a todo el organismo.

A medida que vamos recuperando la normalidad en la sociedad también se irá normalizando la vida eclesial. Os invito a que no nos limitemos a programar actividades. Lo que hemos vivido puede ser una ocasión para profundizar en la oración y crecer interiormente. Que nuestros templos sean de verdad espacios de plegaria y que la oración ocupe un lugar importante en el día a día de nuestras parroquias. Solo así la Iglesia se revitalizará.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

La Santíssima Trinitat (A)

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 34,4b-6.8-9)

En aquells dies, Moisès es llevà a la muntada i pujà a la muntanya del Sinaí, tal com el Senyor li havia manat. Portava a les mans les dues tauletes de pedra. El Senyor baixà enmig del núvol i proclamà el seu nom. Moisès s'estigué allà amb ell. Llavors el Senyor passà davant d'ell tot cridant: «Jo soc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor.» Moisès es prosternà tot seguit, l'adorà amb el front fins a terra, i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, vingueu vós mateix a acompanyar-nos. És veritat que és un poble rebel al jou, però vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat.»

▶ Salm responsorial (Dn 3)

R. *Glòria i lloança per sempre.*

Sou beneït, Senyor, Déu dels nostres pares. R.

És beneït el vostre sant nom. R.

Sou beneït al vostre temple sant. R.

Sou beneït assegut al vostre soli reial. R.

Sou beneït a la carrossa de querubins, / quan penetreu amb la mirada els oceans. R.

Sou beneït al firmament del cel. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 13,11-13)

Germans, estigueu contents, refermeu-vos, animeu-vos, viviu en pau i ben avinguts, i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres.

Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluda tot el poble sant. Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 3,16-18)

Déu estimà tant el món, que ha donat el seu fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 34,4b-6.8-9)

En aquellos días, Moisés madrugó y subió a la montaña del Sinaí, como le había mandado el Señor, llevando en la mano las dos tablas de piedra.

El Señor bajó en la nube y se quedó con él allí, y Moisés pronunció el nombre del Señor. El Señor pasó ante él proclamando: «Señor, Señor, Dios compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia y lealtad.»

Moisés al momento se inclinó y se prostó en tierra. Y le dijo: «Si he obtenido tu favor, que mi Señor vaya con nosotros, aunque es un pueblo de dura cerviz; perdona nuestras culpas y pecados y tómanos como heredad tuya.»

▶ Salmo responsorial (Dan 3)

R. *¡A ti gloria y alabanza por los siglos!*
Bendito eres, Señor, Dios de nuestros padres. R.

Bendito tu nombre, santo y glorioso. R.

Bendito eres en el templo de tu santa gloria. R.

Bendito eres sobre el trono de tu reino. R.

Bendito eres tú, que sentado sobre querubines / sondeas los abismos. R.

Bendito eres en la bóveda del cielo. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 13,11-13)

Hermanos, alegraos, trabajad por vuestra perfección, animaos; tened un mismo sentir y vivid en paz. Y el Dios del amor y de la paz estará con vosotros. Saludaos mutuamente con el beso santo. Os saludan todos los santos. La gracia del Señor Jesucristo, el amor de Dios y la comunión del Espíritu Santo estén siempre con todos vosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,16-18)

Tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios.

COMENTARI

Déu estima infinitament tots els homes

**La Trinitat (1577-1579), El Greco.
Museu Nacional del Prado, Madrid (Espanya)**

Algú potser esperaria trobar en els textos d'aquest diumenge alguna «explicació» sobre el misteri de la Santíssima Trinitat, la festa d'avui. Però precisament els textos ens orienten vers el seu autèntic sentit: No tant penetrar en les profunditats del misteri trinitari com donar-nos a conèixer com és el nostre Déu. Certament la segona lectura acaba dient: *La gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.* Parla del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant però subratllant-ne l'amor, el do, la gràcia.

I així a la primera lectura, Déu es manifesta a Moisès dient-li: *Jo soc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor.* I en resposta a aquestes paraules Moisès diu: *Vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat.*

I encara a l'evangelí trobem una afirmació més clara i extraordinària: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés sinó per salvar el món gràcies a ell.* No podríem expressar millor l'amor immens de Déu per tots els homes. Déu vol la salvació de tothom; Déu no vol que ningú es condemni, perquè Déu estima tots els homes; vol el millor per a ells i per això els hi ofereix el millor que té: la vida eterna. Podem esperar un regal millor?

Evidentment Déu respecta la nostra llibertat; per això diu també: *Els qui no creuen ja han estat condemnats per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.* No és Déu qui ens condemna; som nosaltres que ens condemnem si no volem saber res de Déu. Perquè Déu respecta al màxim la nostra llibertat: no és una llibertat de pacotilla. D'on ha sortir aquesta imatge tan falsa d'un Déu fred, lluny dels homes, que no més vol condemnar? Celebrar la Santíssima Trinitat és saber que som immensament estimats per un Déu Pare, Fill i Esperit i viure en aquest amor.

Mn. Jaume Pedrós